

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Jaroslavou Sádovskou jako samosoudkyní ve věci:

žalobkyně: **XXX**, narozená **XXX**
bytem **XXX**
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Růžičkou
sídlem Bratřanců Veverkových 702, Pardubice
jako opatrovníkem

proti

žalované: **XXX**, narozená dne **XXX**
XXX
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Matrkovou
sídlem Havlíčkova 1080, Pardubice

o zaplacení částky 144 132 Kč

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 56 051 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 10. 2. 2012 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci výroku tohoto rozsudku
- II. Žalobní návrh se zamítá co do částky 88 081 Kč spolu s úroky z prodlení.

- III. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení ve výši 23 695 Kč k rukám zástupkyně žalované Mgr. Lucie Matrkové do 15 dnů od právní moci výroku tohoto rozsudku.**
- IV. České republice se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se proti žalované domáhala žalobním návrhem podaným dne 10. 2. 2012 zaplacení částky 119 998 Kč s příslušenstvím. Uvedla, že na základě dědické dohody schválené Okresním soudem v Pardubicích pod č.j. D 1489/2001 – 25 byla podílovou spoluvlastnicí nemovitostí zapsaných na LV č. XXX u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX. Jednalo se o rodinný dům XXX postavený na pozemku parc. č. st. XXX, a to v rozsahu 1/6 těchto nemovitostí. Další podílovou spoluvlastnicí byla žalovaná ve výši 2/3 a XXX v rozsahu 1/6. Žalovaná uvedené nemovitosti výlučně sama užívala od roku 2001, jí v užívání bránila a neposkytla jí za to žádnou kompenzaci. Doplnila, že od roku 2002 do roku 2009 užívala nemovitosti žalovaná jako XXX s jejím konkludentním souhlasem na základě dědické dohody. Následně ji žádala o umožnění užívání nemovitosti, což žalovaná odmítla a bezdůvodně se tak obohacovala. Proto po ní požaduje žalovanou částku za 3 roky zpět od podání žalobního návrhu. Za užívání celé nemovitosti stanovila částku 20 000 Kč měsíčně, což na její podíl činí 3 333 Kč měsíčně. V průběhu řízení rozšířila žalobní návrh na částku 144 132 Kč a soud uvedené rozšíření dle § 95 odst. 1 o.s.ř. připustil, neboť pro toto byly ve spise podklady. Dále uvedla, že dne XXX 2012 došlo k odvrtní zámeků a nemovitost tak začala částečně užívat. Potvrdila, že později byla policií vykázána z nemovitosti, což však považuje za protiprávní a nemohla ji tak opětovně užívat. V průběhu řízení převedla svůj spoluvlastnický podíl na žalovanou, takže v době rozhodování již nebyla spoluvlastnicí nemovitosti.
2. Žalovaná navrhla zamítnutí žalobního návrhu s ohledem na specifčnost případu, zejména blízký příbuzenský vztah obou účastnic a s ohledem na slušnost a morálku dětí k rodičům. Potvrdila svůj spoluvlastnický podíl na uvedených nemovitostech ve výši 2/3 a podíl žalobkyně ve výši 1/6. Poukázala na to, že žalobkyni nebránila v užívání nemovitosti a tato tam žila od února 2012 do června 2012. Nebylo však soužití s ní možné v jedné nemovitosti, proto byla nucena požádat o vydání předběžného opatření, na jehož základě byla žalobkyně z nemovitosti vykázána.
3. Z výpisu z katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj bylo zjištěno, že na LV č. XXX, jsou jako spoluvlastnice domu čp. XXX zapsány žalobkyně 1/6, Mgr. XXX rovněž 1/6 a žalovaná 2/3.
4. Z rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích č.j. 7C 2/2012-188 ze dne 4.7.2012 bylo zjištěno, že soudem bylo nařízeno předběžné opatření, jímž bylo žalobkyni uloženo nevstupovat do domu čp. XXX, jakož i na pozemky č. XXX a do prostorů vzdálených méně jak 40 metrů od pozemků, a to v době od XXX 2012 do XXX 2012. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že soud měl za osvědčené, že se žalobkyně dopustila jednání, kterým závažným způsobem ohrožovala zdraví, život a svobodu žalované. Jednalo se o jednání XXX. Rozhodnutím ze dne 7.8.2012 bylo uvedené předběžné opatření prodlouženo do 31. 12. 2012 a potvrzeno bylo Krajským soudem v Hradci Králové pobočkou v Pardubicích dne 24. 9. 2012 pod č.j. 18 Co 781/2012-375.
5. Z následného usnesení Okresního soudu v Pardubicích č.j. 7 C 2/2012 – 391 ze dne 18. 10. 2012 bylo zjištěno, že soudem byl schválen smír uzavřený mezi účastnicemi tak, že podílové spoluvlastnictví bylo zrušeno a nemovitosti byly přikázány do výlučného vlastnictví žalované. Tato byla povinna zaplatit žalobkyni vypořádací podíl ve výši 413 333,33 Kč. V době tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Němcová.

vypořádání již XXX nebyla další spoluvlastnicí, neboť svůj spoluvlastnický podíl převedla na žalovanou, která v té době byla spoluvlastnicí v rozsahu 5/6.

6. Ze zprávy Města XXX – komise k projednávání přestupků bylo zjištěno, že u daného orgánu byla vedena celá řada řízení na základě podávaných návrhů týkající se přestupků jak žalobkyně, tak žalované. V mnoha případech nebylo přestupkové řízení ani zahajováno, veškeré přestupky se týkaly společného soužití obou účastnic.
7. Z účastnické výpovědi žalobkyně bylo zjištěno, že v době svého mládí v domě bydlela, později se odstěhovala a spoluvlastnický podíl k uvedeným nemovitostem získala v dědickém řízení. Veškeré vybavení domu bylo v dědickém řízení přiznáno žalované. S žalovanou XXX a žalovaná roce 2005 vyměnila klíče u domu. Později se dostala do obtížné situace, byla XXX, aby jí umožnila bydlení v domě. Jednala s ní o tom, ale ta jí řekla, že jí bydlení neumožní, má tam umístěné věci pro své podnikání. Jednání byl přítomen pan XXX. Poprvé projevila zájem nastěhovat se do domu v roce 2009, kdy kvůli XXX. Měla XXX. Na Vánoce 2009 přijela s panem XXX k žalované, neboť ji napadlo, že by mohla v domě bydlet, i když věděla, že žalovaná je konfliktní. Do domu se však nastěhovala fakticky až 7. 2. 2012, kdy nechala odvrtnat zámek. Užívala jeden pokoj v prvním patře a koupelnu a toaletou spolu s žalovanou, která měla klíče. Zámek odvrátila proto, že žalovaná na její výzvy nereagovala, klíče jí nepředala. Potvrdila, že si následně pořizovala určité nahrávky při konfliktech XXX, zejména pro svoji ochranu. Následně se musela na základě předběžného opatření vystěhovat, respektive dům opustit, má však za to, že se jednalo o důkazy zmanipulované. V období od Vánoc 2009 do ledna 2011 se setkala s žalovanou pouze jednou, na základě konfliktu však musela odjet. Žalovanou žádala o umožnění bydlení v domě. Potvrdila, že se nepodílela o úhradě nákladů za dům, neboť to na základě dědického řízení, považovala za kompenzované tím, že žalovaná užívá její podíl.
8. Z účastnické výpovědi žalované bylo zjištěno, že žalovaná měla klíče od domu, do domu jezdila a měla tam své věci. Popřela, že by jí znemožňovala vstup do domu, žalobkyně však později začala nárokovat pobyt v domě, odvrátila zámek (rok si nepamatuje), následně zbudovala ohradu, přivezla si kočku a kozu. Uvedla, že žalobkyně jí nepožádala o to, aby měla vymezenou určitou část v domě, kterou využívala, nepožádala písemně ani ústně. Následně žalobkyně bez jakékoli dohody užívala dětský pokoj, do kterého si nastěhovala svůj nábytek a své věci, vše si zamykala. Sama jí vyklidila místnost v přízemí, ke kterému náleží i samostatné sociální zařízení.
9. Ze svědecké výpovědi XXX (čl. 372) bylo zjištěno, že žalobkyně je její spolužačkou ze základní školy a byla i její sousedkou, zná tak i žalovanou XXX. O jejich vzájemných vztazích je jí známo pouze ze sdělení žalobkyně, sama nebyla přítomna žádnému konfliktu. V té době o žádných problémech mezi účastníky nevěděla, až později jí žalobkyně sdělila, že má problémy v předchozím bydlišti v XXX a že má zájem bydlet XXX, kde má podíl na nemovitostech, ale XXXto nechce umožnit. Následně XXX bydlela, žalobkyni v domě navštívila na základě jejího pozvání a má za to, že žalobkyně užívala dětský pokoj a příslušenstvím, pokoj byl vytápěn. Žalobkyně tam měla psa, kočku i kozu.
10. Ze svědecké výpovědi XXX bylo zjištěno, že žalobkyně ve vesnici dříve bydlela, poté se odstěhovala a později měla zájem XXX bydlet. Užívala pokoj v prvním patře, od žalobkyně se dověděl, že XXX.
11. Ze svědecké výpovědi XXX bylo zjištěno, že obě účastnice zná od roku 1994. Žalobkyně se později odstěhovala do XXX, následně se však chtěla vrátit do XXX, protože se z předchozího bydliště musela odstěhovat. Žalovaná s tím však nesouhlasila. Nastěhovala se do domu ve XXX až v lednu 2012, ale s žalovanou měla konflikty. Následně žalovaná vyměnila zámky v domě, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Němcová.

v koupelně a na toaletě, ale žalobkyni klíče nepředala. Poté co si žalobkyně poříдила kozu, požádala ho o postavení ohrady, k čemuž potřeboval přístup k zásuvce na 380V. Žalovaná však přístup k zásuvce zamezila. Později, když byla žalobkyně vykázána z domu, udělila mu plnou moc, aby se mohl starat o její kočku a kozu. Potvrdil, že byl přítomen jednání žalobkyně s žalovanou, kdy žádala o umožnění o bydlení v domě. Žalovaná jí sdělila, že dům používá pro své podnikání a žalobkyni do domu nepustila. Dům začala užívat žalobkyně od ledna 2012.

12. Ze svědecké výpovědi XXX /č.l. 413/ bylo zjištěno, že s žalobkyní v dřívější době bydlel a v roce 2009 ho žalobkyně požádala, aby jí zavezl po známých, neboť XXX. Na závěr cesty se zastavili u žalované, kterou žalobkyni žádala, zda by u ní mohla bydlet a užívat 1/6 své nemovitosti, s čímž žalovaná absolutně nesouhlasila. Jemu známo, že v roce 2009 končil žalobkyni podnájem, XXX, proto žádala XXX o umožnění bydlení, která jí však odmítla. V té době žalobkyně klíče od domu neměla, neboť bouchala na dveře domu a hledali tak jiné možnosti jak vyřešit bytovou situaci žalobkyně.
13. Ze svědecké výpovědi XXX, sestry žalobkyně a dcery žalované, bylo zjištěno, že byla spoluvlastnicí domu ve výši 1/6, nebylo jí známo nic o tom, že by žalobkyně chtěla v domě bydlet. Až 4. 1. 2012 jí byl adresován dopis žalobkyně, ve kterém navrhovala odkoupení jejich podílů. Je jí známo, že v únoru 2012 se žalobkyně do domu nastěhovala a pobývala tam až do doby vykázaní. Sama svůj podíl převedla na XXX. S žalovanou se více jak 10 let nestýká a nejsou v žádném konfliktu. Se situací v domě byla seznámena XXX - žalovanou.
14. Z usnesení Okresního soudu v Pardubicích č.j. XXX bylo zjištěno, že podle § 222 odst. 2 tr. řádu se věc trestního stíhání obžalované XXX pro skutek spočívající v tom, že v době od XXX 2012 do XXX 2012 v rodinném domě č.p. XXX pronásledovala XXX, se kterou v domě bydlela XXX 2012 a to tím způsobem, že jí opakovaně vyhledávala, domáhala se vstupu do jí obývané části domu, a jejího pokoje, nahrávala si jí kamerou a na hlasové nahrávací zařízení. V rámci vzniklých sporů XXX, věc byla postoupena Městskému úřadu v XXX, když žalovaný skutek by mohl být posouzen tímto orgánem jako přestupek.
15. Ve věci samé již bylo Okresním soudem v Pardubicích rozhodnuto dne 15. 7. 2015 tak, že žalobní návrh byl zamítnut. Na základě odvolání žalobkyně byl rozsudek Okresního soudu v Pardubicích v části, v níž byla zamítnuta žaloba, týkající se částky 115 906,20 Kč spolu s úroky z prodlení potvrzen. Co do částky 28 225,80 Kč s úroky z prodlení byl rozsudek zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud vycházel z toho, že v rámci dědického řízení, byla mezi účastnicemi uzavřena konkludentní dohoda o tom, že nemovitosti bude výlučně užívat žalovaná bez poskytnutí náhrady žalobkyni, která se oproti tomu nebude nijak podílet na nákladech spojených s nemovitostmi. Na základě této dohody tak měl za to, že žalobkyni nepřísluší náhrada za období od 10. 2. 2009 do 3. 1. 2012, když teprve následně došlo ke změně dohody, kdy se žalobkyně písemně dne 4. 1. 2012 domáhala užívání nemovitostí. Odvolací soud dále uvedl, že nelze zatím dospět k jednoznačnému zjištění o nemravnosti požadavku žalobkyně na základě předběžného opatření, které je vydáno na základě osvědčeného a nikoli prokázaného skutkového stavu. Žalobní návrh žalobkyně proto za období od 4. 1. 2012 do 23. 10. 2012 vrátil k dalšímu řízení s tím, že prvotně má být vyřešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí, a to zda v trestním řízení byla žalovaná shledána vinnou ze spáchání přestupku. Takovéto rozhodnutí by bylo pro soud závazné a vedlo by k závěru o rozporu nároku žalobkyně s dobrými mravy. Jestliže však žalobkyně nebude shledána v přestupkovém řízení vinnou, soud se bude zabývat námitkou žalované o nemravnosti jejího nároku a pokud přiznání nároku žalobkyně nebude bránit rozpor s dobrými mravy, bude se zabývat výší nároku.

16. Komisi k projednávání přestupků města XXX bylo soudu sděleno, že pokud jde o přestupek žalobkyně tak podklady svědčí o skutečnosti, že se jedná o přestupek projednávaný pouze na návrh postižené osoby spáchaný mezi osobami blízkými, tj. mezi oznamovatelkou (žalovanou) a XXX (žalobkyní) v této věci, proto s ohledem na okolnosti a charakter přestupku, tj. přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona je nutno, aby navrhovatelka XXX podala návrh k zahájení přestupkového řízení v předmětné věci nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy se o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení dověděla. Komisi k projednání přestupků byla o možnosti podat návrh písemně vyrozuměna dne 16. 3. 2016. Lhůta 3 měsíců pro podání návrhu uplynula, návrh nebyl podán a bylo možno konstatovat, že navrhovatelka o projednání přestupku nemá zájem. Komise proto podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích věc odložila.
17. Na základě dovolání žalobkyně Nejvyšší soud ČR svým rozhodnutím pod č.j. 22 Cdo 4810/2016-592 rozhodnutí v části, kterou byla zamítnuta žaloba o zaplacení 115 906,20 Kč spolu s úroky z prodlení zrušil a vrátil zpět Okresnímu soudu v Pardubicích k dalšímu řízení. Poukázal na to, že v posuzovaném případě odvolací soud nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a nehodnotil důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Nevypořádal se především s výpověďmi svědků XXX, XXX a XXX, kteří vypověděli, že se žalobkyně domáhala vstupu do domu, užívání nemovitosti již v roce 2009 (potažmo v roce 2010), dále z provedeného dokazování nevyplývá jednoznačný závěr o zániku konkludentní dohody mezi účastnicemi až dne 4. 1. 2012.
18. Podle § 3028 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen o.z.) č. 89/2012 Sb. není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných. Jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
19. Podle § 137 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (dále jen obč. zák.) podíl vyjadřuje míru, jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci.
20. Po zhodnocení všech důkazů, jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
21. V daném případě soud na věc aplikoval ustanovení občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2013, neboť jde o nárok žalobkyně vzniklý ze spoluvlastnického práva před 1. 1. 2014. Jednalo se konkrétně o nemovitosti - dům č.p. XXX spolu se stavebním pozemkem a zahradou XXX, které byly ve vlastnictví více subjektů, aniž by byly mezi ně rozděleny. Jde tak o spoluvlastnictví, kde povaha spoluvlastnického vztahu určuje míru a způsob účasti spoluvlastníků na právech a povinnostech. U podílového spoluvlastnictví je určující reálný či ideální podíl a velikost tohoto podílu. Dle výše citovaného ustanovení § 137 odst. 1 obč. zák. vyjadřuje spoluvlastnický podíl míru jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci. Z povahy ideálního podílového spoluvlastnictví je zřejmé, že nevymezuje určitou část společné věci, v níž by byl oprávněn spoluvlastník vykonávat své vlastnické právo, ale vymezuje právní postavení spoluvlastníka k ostatním spoluvlastníkům. Určuje, jak se spoluvlastníci podílejí na užitcích věci, na nákladech s nemovitostí spojených apod. Spoluvlastnický podíl je tak rozhodný pro rozsah užívání věci. Právo každého spoluvlastníka užívat společnou věc je omezeno stejným právem ostatních spoluvlastníků užívat společnou věc dle velikosti podílu. Užívání společné věci může být určeno dohodou spoluvlastníků, jejich většinovým rozhodnutím či rozhodnutím soudu.
22. V daném řízení bylo jednoznačně prokázáno, že obě účastnice byly podílovými spoluvlastnicemi uvedených nemovitostí, a to žalobkyně v rozsahu 1/6 a žalovaná nejprve v rozsahu 2/3 a poté

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Němcová.

5/6. Jednalo se tak o ideální spoluvlastnický podíl. Jejich výpovědi bylo prokázáno, že žalovaná nejprve užívala uvedené nemovitosti na základě konkludentní dohody, která byla uzavřena v dědickém řízení, oproti tomu, že se žalobkyně nebude podílet na nákladech spojených s nemovitostí. V předmětném řízení pak bylo otázkou, po jak dlouhou dobu tato konkludentní dohoda platila. Soud má za to, že v řízení bylo prokázáno, zejména výpovědi samotné žalobkyně i jejím podáním ze dne 5. 8. 2016 – obsahem dovolání a výpovědi svědka XXX, že žalovaná bránila žalobkyni od prosince 2009 užívat uvedené nemovitosti v míře odpovídající jejímu spoluvlastnickému podílu, když žalobkyně ji v tomto měsíci žádala o umožnění bydlení, což žalovaná odmítla. Na základě tohoto, lze dovodit, že konkludentní dohoda vyplývající z dědického řízení byla ukončena právě v prosinci 2009. Za dobu od 1. 2. 2009 od kdy žalobkyně žádala uhrazení bezdůvodného obohacení do prosince 2009, tak žalobkyni nepřísluší náhrada, právě pro platnost konkludentní dohody, na jejímž základě se žalobkyně žádným způsobem nepodílela na nákladech spojených s nemovitostí. Žalobkyně na toto období také neuvedla žádný důkaz a sama tvrdila, že nejdříve v prosinci 2009 požádala žalovanou o užívání nemovitosti, což potvrdil i svědek XXX. Žalobkyně pouze uvedla (a to i v závěrečném návrhu), že bezdůvodné obohacení požaduje za 3 roky zpět, tedy za období, kdy by její nárok nebyl promlčen. Vzhledem k platnosti konkludentní dohody tak nebyl žalobkyni nárok za dobu od 10. 2. 2009 do prosince 2009 přiznán.

23. V řízení bylo také jednoznačně prokázáno, že žalobkyně skutečně nemovitosti užívala až od 7. 2. 2012, kdy odvrátila zámeček a do domu se nastěhovala. V období od prosince 2009 do 6. 2. 2012, tak nemovitosti neužívala vůbec, ač se o toto snažila a žalovanou o umožnění nastěhování žádala, a to jak ústně, tak i písemně. V období od 7. 2. 2012 do 4. 7. 2012 užívala nemovitosti pouze částečně a jednalo se o jeden pokoj s příslušenstvím a společně s žalovanou chodbu. Následně byla rozhodnutím Okresního soudu v Pardubicích z domu vykázána s tím, že žalovaná osvědčila, že se žalobkyně vůči ní dopustila jednání, které XXX. Předběžné opatření bylo následně prodlouženo do 31. 12. 2012. Jak vyplývá i z dalších důkazů shora uvedených byla žalobkyně trestně stíhána, když předmětem stíhání bylo rovněž to, že v době od XXX 2012 do XXX 2012 v rodinném domě č.p. XXX pronásledovala XXX, se kterou v domě bydlela a to tím způsobem, že jí opakovaně vyhledávala, domáhala se vstupu do jí obývané části domu a jejího pokoje, nahrávala si ji kamerou a na hlasové nahrávací zařízení. V rámci vzniklých sporů XXX. Věc však nebyla v trestním řízení rozhodnuta, ale byla postoupena trestním senátem Městu XXX k projednání věci jako přestupku. Zde však bylo třeba, aby žalovaná podala ve lhůtě 3 měsíců návrh na zahájení přestupkového řízení, což však ani po daném poučení, neučinila a věc tak byla odložena.

24. Na základě listinných důkazů, zejména protokolů Policie ČR, soud dospěl k závěru, že chování obou účastnic sporu a podílových spoluvlastnic nemovitosti nebylo vzhledem k nejbližším příbuzenským vztahům v souladu s dobrými mravy, ale jednalo se o chování obou z nich, ne pouze žalobkyně. Rovněž tak, pokud jde o předložené nahrávky, které soud při jednání zhlédl za přítomnosti účastnic, respektive jejich právních zástupců a k nimž nebyly vzneseny žádné připomínky. Soud proto k těmto neshodám při posuzování věci nepřihlížel, neboť šlo o neshody vzájemné a nikoliv jen ze strany žalobkyně. Rovněž tak nepřihlížel k tomu, že žalobkyně byla z domu vykázána, neboť k tomuto došlo na základě takzvaného předběžného opatření, kde se nárok pouze osvědčuje, nikoliv prokazuje a trestní stíhání týkající se této chování žalobkyně, bylo odloženo. Sama žalovaná také v přestupkovém řízení nehodlala pokračovat, když návrh nepodala a přestupkové řízení tak muselo být odloženo.

25. Soud proto vycházel z toho, že je-li některý ze spoluvlastníků z užívání věci zcela vyloučen, či v rozsahu menším než by korespondoval s výší jeho spoluvlastnického podílu, dochází v takovém případě k užívání věci bez právního důvodu, bez spravedlivého důvodu, bez dohody. Užívání

společné věci nad rámec spoluvlastnického podílu, představuje užívání cizí hodnoty, čímž vzniká bezdůvodné obohacení. Dle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. jde o bezdůvodné obohacení bez právního důvodu dle § 451 odst. 2.

26. Dle přijatého stanoviska pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 48/18 ze dne 16.10.2018 je právo každého z podílových spoluvlastníků užívat společnou věc omezeno stejným právem ostatních spoluvlastníků užívat společnou věc dle velikosti podílu. Užívá-li podílový spoluvlastník společnou věc bez právního důvodu nad rozsah vyplývající z jeho spoluvlastnického podílu, zasahuje tím do práva vlastnit majetek ostatních spoluvlastníků chráněného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a vzniká mu tak na jejich úkor bezdůvodné obohacení.
27. Vzhledem k závěru soudu, že přiznání nároku žalobkyni nebrání rozpor s dobrými mravy, zabýval se soud výší nároku žalobkyně, tedy zda požadovaná náhrada, které se žalobkyně domáhala je přiměřená a odpovídá obvyklému nájemnému za obdobné nemovitosti v daném místě a čase. Žalobkyně požadovala náhradu od žalované připadající jejímu podílu v částce 3 333 Kč měsíčně, když vycházela z nájemného 20 000 Kč měsíčně za celou nemovitost. Soud za účelem zjištění, kolik by činilo obvyklé nájemné v roce 2010 až 2012 ustanovil znalce Ing. Jindřicha Černého, CSc., z jehož znaleckého posudku vycházel, neboť má za to, že k jeho vypracování přistupoval znalec velmi pečlivě a svědomitě a provedl náležité šetření o pronájmech obdobných nemovitostí, které porovnal dle místa, velikosti i vybavenosti.
28. Z uvedeného znaleckého posudku Ing. Jindřicha Černého, CSc. vyplývá, že obvyklé tržní nájemné za užívání uvedené nemovitosti by v roce 2010 činilo 119 888 Kč ročně, měsíčně tedy 9 999 Kč. V roce 2011 by roční nájemné činilo 121 690 Kč, měsíčně částku 10 141 Kč a v roce 2012 by činilo 124 000 Kč ročně a 10 333 Kč měsíčně. Uvedl, že vzhledem k tomu, že bylo třeba zjistit stav nemovitosti zpětně za roky 2010 až 2012 bylo důležité zjistit, skutečný fyzický stav nemovitosti v uvedené době, k čemuž mu byl podkladem znalecký posudek Ing. Ladislava Karhánka č. posudku 62/5/2012, jímž provedl ocenění uvedených nemovitostí za účelem zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Za podklad ke zpracování posudku vzal dále jím vypracované znalecké posudky týkající se stanovení obvyklého nájemného za roky 2009 až 2012, nabídky a výpisy z realitních kanceláří za uvedené roky. Poznamenal, že v uvedených letech se nemovitosti – rodinné domy nestavěly na pronájem, ale téměř vždy pro vlastní bydlení, proto byl v uvedeném období menší počet pronájmů, než je tomu v současné době. Při stanovení obvyklého nájemného vzal v úvahu i počet obyvatel obce XXX, vzdálenost od města XXX a vybavenost obce.
29. Soud proto při stanovení bezdůvodného obohacení žalované tak vycházel z toho, že konkludentní dohoda byla ukončena v prosinci 2009 a od této doby užívala žalovaná nemovitosti nad rámec svého vlastnického práva, čímž se bezdůvodně obohatila. Nemovitosti žalobkyně neužívala až do února 2012, kdy odvrátila zámky a o této době nebylo mezi účastnicemi ani sporu. Takže soud na základě uvedeného znaleckého posudku vycházel z toho, že od prosince 2009 do 7. 2. 2012 činí bezdůvodné obohacení částku 43 666,50 Kč (za prosinec 2009 částku 1 666,50 Kč, za rok 2010 – částku 19 998 Kč, za rok 2011 částku 20 280 Kč a za leden 2012 – 1 722 Kč), neboť v uvedeném období nemovitost žádným způsobem neužívala a nebylo ani prokázáno, že by tam měla uložené své osobní věci. V měsících únoru a březnu 2012 žalobkyně již částečně nemovitosti užívala, a to 1 pokoj s příslušenstvím a společnou chodbu, soud proto poměrně počítal s bezdůvodným obohacením ve výši 1 550 Kč za každý měsíc, tedy o 10% nižší, než byla znalce stanovena náhrada za užívání v roce 2012. V následujících měsících duben 2012 až říjen 2012 užívala žalovaná nemovitost již ve větším rozsahu, neboť dále užívala i další pokoj o výměře 12 m² a měla na zahradě vybudovanou ohradu pro kozu, užívala záhonek, kde pěstovala rostliny, měla vybudovaný minifóliovník, užívala společné cesty k pozemkům a měla zde uložené věci. Soud tak snížil náhradu v poměru k užívání na částku 1 377 Kč měsíčně, tj. o 20% nižší a v říjnu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Němcová.

2012, kdy došlo ke zrušení spoluvlastnictví, se tak jednalo již pouze o částku 1 022 Kč (za 23 dnů). Tedy šlo o částky 2 x po 1 550 Kč, 6 x po 1 377 Kč a 1 x 1 022 Kč. Celkem tak jde o částku 56 050,50 Kč, která byla žalobkyni přiznána, jako bezdůvodné obohacení vzhledem k tomu, že nemohla nemovitosti užívat, ač byla jejich spoluvlastnicí a bylo prokázáno, že po ukončení konkludentní dohody, žalovaná žalobkyni užívání neumožnila, ač jí o to žádala. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala žalovanou o vydání bezdůvodného obohacení, které jí dosud vydáno nebylo, má žalobkyně právo i na úroky z prodlení, a to ode dne podání žalobního návrhu, tj. od 10.2.2012 do zaplacení z částky, která jí byla přiznána, zákonný úrok činil 7,75 % ročně. Pokud žalobkyně požadovala částku vyšší, nebyla tato žádným způsobem prokázána, proto musel být žalobní návrh co do zbývajících částky zamítnut, tj. co do částky 88 081 Kč i spolu s úroky z prodlení.

30. Předložila-li žalobkyně na konci řízení znalecký posudek zpracovaný společností XP invest s.r.o., soud k tomuto důkazu nepřihlížel, neboť uvedená společnost neměla k dispozici, jak vyplývá z použitých podkladů, ocenění domu včetně jeho prohlídky v roce 2012, kdy se jednalo ještě o podílové spoluvlastnictví obou účastnic sporu. Vycházela ve svém posudku pouze z údajů žalobkyně a jí předložené fotodokumentace, jak i ve svém posudku uvádí. Rovněž tak uvádí, že přesné statistiky vývoje obvyklého nájemného za uvedené roky nebyly nalezeny, proto byla použita statistická data, a to indexy spotřebitelských cen podle kvalifikace COICOP – bazický index, dle něhož by se nájemné v průběhu let 2009 až 2013 vyvíjelo. Jednalo by se o měsíční obvyklé nájemné za rok 2009 ve výši 14 750 Kč, za rok 2010 – 15 000 Kč, za rok 2011 – 15 400 Kč a za rok 2012 – 16 200 Kč. Pokud bylo provedeno srovnání cen s jinými objekty, bylo provedeno porovnání s novostavbami, stavbami po rekonstrukci a novějšími domy, jak vyplývá z dokumentace a fotografií. Přitom např. ze vzorku č. 5, tj. domu, který se nachází ve XXX, XXX, tedy ve městě s vybaveností a službami oproti obci XXX a nájemné činilo také částku 10 714 Kč měsíčně. Soud proto také nepřizval uvedenou společnost k ústně podanému posudku. Má za to, že znalec Ing. Jindřich Černý, CSc. vypracovaný znalecký posudek dostatečně obhájil i při ústním jednání, pro svůj výpočet vzal v úvahu pouze ty nemovitosti, které se podobaly domu ve XXX a podobná místa, tedy i jejich umístění. Nájemné se pohybovalo v rozmezí 6 000 až 10 000 Kč u obdobných nemovitostí. Umístění 2 bytových jednotek v domě by nemělo vliv na výši nájemného. Namítala-li žalobkyně to, že znalec nebral v úvahu, že se dům skládá ze dvou bytových jednotek a k tomuto předložila stavební povolení, soud z tohoto nevycházel, neboť se jednalo o povolení a nikoliv o kolaudaci a navíc, jak již bylo uvedeno, znalec měl k dispozici předchozí posudek znalce Ing. Karhánka, který hodnotil nemovitost před zrušením a vypořádáním podílového spoluvlastnictví a nemovitost si i reálně prohlédl. Navíc znalec Ing. Černý se vyjádřil tak, že v případě 2 bytových jednotek by se mohlo jednat o nájemné ještě nižší a jednalo by se opět o spoluvlastnictví. Soud rovněž pro nadbytečnost neprovedl opětovný výslech svědků, jak navrhovala žalovaná.
31. Pokud by žalovaná uplatňovala nárok na náhradu nákladů spojených s nemovitostí, vznesla žalobkyně námitku promlčení. Toto by se však mohlo týkat až období po ukončení konkludentní dohody o užívání nemovitosti žalovanou a nehrzení nákladů žalobkyní.
32. Obě účastnice požadovaly nahradit náklady řízení a obě měly úspěch pouze částečný, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že náhradu poměrně rozdělil. Žalobkyně měla úspěch ve výši 39 % a žalovaná ve výši 61 %, rozdíl úspěchu a neúspěchu tak činí 22 % a v této výši byla náhrada nákladů řízení žalované přiznána, neboť měla vyšší úspěch. Jednalo o náklady právního zastoupení žalované, a to za dva úkony po 5 900 Kč z částky 119 988 Kč tj. 11 800 Kč, za dva úkony po 6 380 Kč z částky 131 659 Kč tj. 12 760 Kč a za tři úkony po 6 900 Kč z částky 144 132 Kč, což činí 20 700 Kč. Dále 7 x paušální náhrada po 300 Kč a 21% DPH ve výši 9 945,60 Kč. Celkem tak za úkony v prvním stupni byla vynaložena částka 57 305,60 Kč. U krajského soudu se jednalo o dva úkony právní služby po 6 900 Kč a 2 paušální

náhrady po 300 Kč, což činí 14 400 Kč. Za jednání před soudem prvního stupně po zrušujícím rozhodnutí se jednalo o pět úkonů po 6 900 Kč a pět paušálních náhrad po 300 Kč, což činí celkem 36 000 Kč. Celkově tak náhrada nákladů řízení činila 107 705,60 Kč (57 305,60 + 36 000 + 14 400). V průběhu řízení došlo ke změně zastoupení a současná právní zástupkyně není plátkyní DPH. Vzhledem k poměru úspěchu a neúspěchů, tak byla žalované přiznána částka 23 695 Kč, která je splatná ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám právní zástupkyně žalované Mgr. Lucie Matrkové.

33. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V daném případě činily náklady státu částku 6 318 Kč a týkaly se svědečného ve výši 2 640 Kč, znalečného za písemně vypracovaný posudek ve výši 3 025 Kč a ústně podaný posudku ve výši 1 050 Kč. Vzhledem k tomu, že u obou účastnic byly předpoklady o osvobození od soudních poplatků, soud rozhodl tak, že stát nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Podle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, je-li navrhovatel od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhoví, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení. V daném případě byla žalobkyně od poplatku osvobozena, soud jejímu návrhu částečně vyhověl, ale žalovaná má proti žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení, proto jí nebylo uloženo soudní poplatek uhradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích, a to písemně ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na výkon rozhodnutí - exekuci.

Pardubice 16. května 2019

Mgr. Jaroslava Sádovská v. r.
soudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Páchy a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobkyně: **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXXX
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Růžičkou
sídlem Bratřanců Veverkových 702, Pardubice

proti
žalované: **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Popďakunikovou
sídlem Havlíčkova 1080, Pardubice

o zaplacení částky 144.132 Kč,

k odvolání účastnic proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16.5.2019, č. j. 5 C 15/2012-764,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku I., a to v části povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 22.358,30 Kč spolu s úroky z prodlení ve výši 7,5 % ročně od 25.9.2012 do zaplacení, a dále v odvoláním napadeném výroku II., **potvrzuje.**
- II. Rozsudek okresního se v další části výroku I. **mění** tak, že požadavek žalobkyně na zaplacení dalších 33.692,70 Kč spolu s úroky prodlení ve výši 7,75 % ročně od 10.2.2012 do zaplacení, úroků z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 22.358,30 Kč od 10.2.2012 do

24.9.2019 a úroků z prodlení ve výši 0,25 % ročně z částky 22.358,30 Kč od 25.9.2012 do zaplacení, zamítá.

- III. Žalobkyně je povinna nahradit žalované k rukám její advokátky náklady řízení před okresním soudem ve výši 76.093,92 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalovaná je povinna nahradit České republice na účet okresního soudu v Pardubicích náklady řízení ve výši 797,70 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- V. České republice se v rozsahu částky 4.520,30 Kč právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- VI. Žalobkyně je povinna nahradit žalované k rukám její advokátky náklady odvolacího řízení ve výši 15.125 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem okresní soud uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 56.051 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 10.2.2012 do zaplacení (výrok I.); zamítl žalobu co do částky 88.081 Kč spolu s úroky z prodlení (výrok II.); žalobkyni uložit nahradit žalované k rukám její zástupkyně náklady řízení ve výši 23.695 Kč (výrok III.) a České republice nepřiznal právo náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
2. Z odůvodnění vyplývá, že okresní soud rozhodoval o požadavku žalobkyně jako spoluvlastnice na zaplacení náhrady za užívání společných nemovitostí žalovanou jako další spoluvlastnice nad rámec jejího podílu v období od 10.2.2009 do 23.10.2012. Žalobkyně tvrdila, že žalovaná nemovitosti výlučně užívala od roku 2001, bránila jí v jejich užívání a neposkytla jí žádnou kompenzaci za to, že nemovitosti užívala sama. Do roku 2009 tak žalovaná činila s jejím konkludentním souhlasem na základě dědické dohody. Následně žalovanou žádala o umožnění užívání nemovitosti, což žalovaná odmítla. Žalovanou poté písemností ze dne 4.1.2012 vyzvala ke zpřístupnění nemovitosti a vypořádání podílů. Nemovitosti tvoří jeden funkční celek, jedná se o rodinný dům se zahradou. Žalobkyně požadovala náhradu od žalované, připadající jejímu podílu v částce 3.333 Kč měsíčně v uvedeném období.
3. Žalovaná s požadavkem nesouhlasila. Namítala, že v užívání nemovitostí žalobkyni nebránila, sama žalobkyně v domě bydlela od února 2012 do června 2012. Nebylo ale možné s žalobkyní společně v nemovitosti žít. Bylo vydáno předběžné opatření, kterým soud vyhověl jejímu návrhu, neboť měl osvědčeno, že ji žalobkyně pronásledovala a v domě se chovala nestandardním způsobem. Následně došlo k vypořádání podílového spoluvlastnictví a žalovaná je již výlučnou vlastníkem nemovitostí a žalobkyně dne 7.11.2012 zaplatila vypořádací podíl.
4. Rozsudkem ze dne 15.7.2015, č.j. 5 C 15/2012-463 Okresní soud v Pardubicích požadavek žalobkyně zamítl. Tento rozsudek byl částečně potvrzen a částečně zrušen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28.4.2016. č.j. 23 Co 500/2015-558. Oba rozsudky byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.8.2017, č.j. 22 Cdo 4810/2016-592 s tím, že soudy v otázce, kdy došlo k ukončení konkludentní dohody účastnic (kdy odvolací soud dovodil, že se tomu tak stalo na základě písemnosti ze dne 4.1.2012, kdy žalobkyně svůj souhlas odvolala), nepřihlédly ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a důkazy nebyly hodnoceny v jejich vzájemné souvislosti, zejména se nevypořádaly s výpověďmi svědků XXX, XXX a XXX.
5. Okresní soud poté vyšel ze zjištění, že žalobkyně je XXX žalované. Žalobkyně byla v rozhodném období spoluvlastnicí 1/6 nemovitostí (pozemku st. parc. č. XXX, jehož součástí je rodinný dům č.p. XXX, a pozemku parc. č. XXX, zapsaných na LV č. XXX). Další 1/6 vlastnila XXX, XXX

žalobkyně, a 2/3 náležely žalované. Od 7.2.2012 (kdy odvrátila zámek) do 27.6.2012 (kdy byla Policií České republiky vykázána) žalobkyně nemovitosti částečně užívala.

6. Usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18.10.2012, č.j. 7 C 2/2012-391, které nabylo právní moci dne 23.10.2012, došlo k vypořádání podílového spoluvlastnictví účastnic, kdy nemovitosti připadly do výlučného vlastnictví žalované, a ta se zavázala zaplatit žalobkyni vypořádací podíl ve výši 413.333,33 Kč.
7. Dále vycházel okresní soud z toho, že obě účastnice opakovaně oznamovaly na Policii České republiky, Obvodní oddělení XXX, přestupkové jednání druhé účastnice. Žalobkyně podávala opakovaně stížnosti na postup a chování policie. Bylo šetřeno jednání žalobkyně, která dne 7.2.2012 dala pokyn k odvrtní cylindrické vložky zámku vchodových dveří domu č.p. XXX, kde bydlela trvale žalovaná. Pro tento skutek podalo státní zastupitelství na žalobkyni návrh na potrestání pro přečin porušování domovní svobody. Okresní soud v Pardubicích usnesením ze dne XXX, č.j. XXX, věc postoupil Městskému úřadu v XXX, neboť skutek by mohl být posouzen jako přestupek.
8. Usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 4.7.2012 pod č.j. 7 C 2/2012-188, bylo nařízeno předběžné opatření, kterým bylo uloženo žalobkyni v době od 7.7.2012 do 7.8.2012, nezdržovat se v předmětných nemovitostech a zdržet se setkávání, obtěžování a sledování žalované. Vydání předběžného opatření předcházelo vykázání žalobkyně dle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, dne 27.6.2012 ze společného obydlí v obci XXX, kdy ohroženou osobou byla žalovaná. Soud měl za osvědčené, že žalobkyně se dopustila jednání, kterým závažným způsobem ohrožovala zdraví, život a svobodu žalované. Předběžné opatření bylo usnesením téhož soudu ze dne 7.8.2012, č.j. 7 C 2/2012-290, prodlouženo do 31.12.2012. Obě rozhodnutí byla potvrzena odvolacím soudem.
9. Policie České republiky pod č.j. XXX, zahájila trestní stíhání žalobkyně pro spáchání přečinu nebezpečného pronásledování žalované dle § 354 odst. 1 písm. b) a d) trestního zákoníku. Okresní státní zastupitelství v Pardubicích podalo pod sp. zn. XXX návrh na uložení ochranného léčení obviněné z přečinu nebezpečného pronásledování v době od XXX 2012 do XX 2012, kdy žalobkyně opakovaně vyhledávala XXX, domáhala se vstupu do jí obývané části domu, nahrávala si ji na kameru a v rámci XXX. Dne XXX V rámci trestního řízení byly vypracovány znalecké posudky na žalobkyni. Podle revizního znaleckého posudku Psychiatrické nemocnice XXX, je žalobkyně osobou postiženou XXX bez výhledu na podstatnou změnu a možnosti změn dosažených nařízeným léčením. Tato porucha osobnosti neměla vliv na její rozpoznávací a ovládací schopnosti.
10. Okresní soud v Pardubicích usnesením ze dne XXX, č.j. XXX, postoupil věc trestního stíhání žalobkyně Městskému úřadu v XXX, když žalovaný skutek by mohl být posouzen tímto orgánem jako přestupek. Městský úřad XXX podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích věc odložil, neboť daný přestupek žalobkyně může být projednán pouze na návrh postižené osoby – žalované, která je osobou blízkou ve vztahu k žalobkyni. Pro vedení přestupkového řízení tak bylo nezbytné, aby žalovaná podala návrh k zahájení přestupkového řízení nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení dozvěděla. O této možnosti byla žalovaná vyrozuměna dne 16.3.2016 a návrh ve stanové lhůtě nebyl podán.
11. Okresní soud vyslechl obě účastnice a svědky XXX, XXX, XXX, XXX a XXX. XXX, potvrdila verzi žalované o tom, že žalobkyně bydlela v domě do roku 1998, poté se odstěhovala se synem do XXX. Následně navštěvovala žalovanou, nikdy se nepodílela na úhradě nákladů spojených s nemovitostmi. V březnu 2012 svědkyně darovala žalované svůj podíl na nemovitostech. Svědkyně XXX, spolužačka žalobkyně, a XXX, popisovali konfliktní vztahy účastnic s tím, že od žalobkyně věděli o tom, že má zájem v nemovitosti bydlet, ale XXX jí to nechce umožnit. Pokud následně žalobkyně v nemovitosti bydlela, tak svědkyně XXX žalobkyni v domě navštívila a

viděla, že žalobkyně užívala dětský pokoj s příslušenstvím. Svědek XXX se vyjádřil tak, že pokoj žalobkyně byl v prvním patře. Svědci XXX a XXX vypovídali o tom, že žalobkyně měla zájem v nemovitosti bydlet, ale žalovaná s tím nesouhlasila. Svědek XXX vypověděl, že byl přítomen jednání žalobkyně s žalovanou, kdy žádala umožnění bydlení v domě. Také svědek XXX uvedl, že byl přítomen takovému jednání s tím, že v roce 2009 neměla žalobkyně kde bydlet, žádala XXX o umožnění bydlení, která ji však odmítla.

12. K otázce výše náhrady za užívání okresní soud učinil zjištění ze znaleckého posudku Ing. Jiřího Černého, CSc., podle jehož závěrů obvyklé tržní nájemné za užívání nemovitosti by v roce 2010 činilo 119.888 Kč ročně, tj. 9.999 Kč měsíčně. V roce 2011 121.690 Kč ročně, tj. 10.141 Kč měsíčně, a v roce 2012 124.000 Kč ročně, tj. 10.333 Kč měsíčně. Znalec vycházel z podkladů Ing. Ladislava Karhánka a jeho posudku č. 62/5/2012, který provedl ocenění nemovitosti za účelem zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Znalec Ing. Černý dále vycházel z nabídek a výpisů realitních kanceláří v letech 2009–2012 s tím, že v tomto období se rodinné domy nestavěly za účelem nájmu, ale téměř vždy pro vlastní bydlení. V této době byl menší počet nájmu, než je tomu v současnosti. Při stanovení obvyklého nájemného vzal v úvahu i počet obyvatel obce XXX, vzdálenost od města XXX a vybavenost obce.
13. Okresní soud dále zhlédl nahrávky předložené žalobkyní a dovedl, že neshody účastnic byly vzájemné.
14. Požadavek žalobkyně okresní soud posuzoval ve smyslu ust. § 3028 odst. 2 dle ust. § 137 odst. 1 a § 451 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. a shledal jej částečně důvodným. Žalobkyně v rozhodném období byla podílovou spoluvlastnicí dotčené nemovitosti v rozsahu 1/6 a nemovitosti nejprve vůbec neužívala na základě konkludentní dohody účastnic uzavřené v dědickém řízení oproti tomu, že se nebude podílet na nákladech spojených s nemovitostí. Soud prvního stupně vyložil, že má za to, že v řízení bylo prokázáno, zejména výpovědi samotné žalobkyně, jejím podáním ze dne 5.6.2016, tj. obsahem dovolání, a výpovědi svědka XXX, že žalovaná bránila žalobkyni od prosince 2009 užívat uvedené nemovitosti v míře odpovídající jejímu spoluvlastnickému podílu, ač žalobkyně ji v tomto měsíci žádala umožnění bydlení, což žalovaná odmítla. Na základě toho okresní soud uzavřel, že konkludentní dohoda z dědického řízení byla ukončena v prosinci 2009.
15. Žalobkyni tak nenáleží náhrada za užívání od 10.2.2009 do prosince 2009, neboť v té době platila konkludentní dohoda účastnic, ale náleží jí náhrada od prosince 2009 nadále. Do 6.2.2012 nemovitosti neužívala vůbec, od 7.2.2012 do vykazání užívala dům částečně, jeden pokoj s příslušenstvím a společně s žalovanou užívala chodbu. Poté dům neužívala vůbec. Přiznání nároku žalobkyně nebrání rozpor s dobrými mravy, neboť šlo o vzájemné neshody obou účastnic a k vykazání žalobkyně nelze přihlídnout, když se tak stalo pouze na základě předběžného opatření, kde byl rozhodný stav pouze osvědčen. Trestní stíhání, týkající se chování žalobkyně, bylo odloženo, neboť žalovaná v přestupkovém řízení nepokračovala.
16. Náhrada za užívání činí za období od prosince 2009 do 6.2.2012 částku 43.666,50 Kč (za prosinec 2009 1.666,50 Kč, za rok 2010 19.998 Kč, za rok 2011 20.280 Kč a za leden 2012 1.722 Kč). Za období února a března 2012, kdy žalobkyně částečně nemovitost užívala, a to jeden pokoj s příslušenstvím, vycházel okresní soud z toho, že náleží žalobkyni plnění ve výši 1.550 Kč za každý měsíc, tedy o 10 % nižší, než byla znalcem stanovena náhrada za užívání v roce 2012. V období dubna 2012 až října 2012 užívala žalobkyně další pokoj a měla na zahradě ohradu pro kozu, užívala záhonek a společné cesty k pozemkům, náhrada tak byla snížena na částku 1.377 Kč měsíčně, tj. o 20 % nižší a v říjnu 2012, kdy došlo ke zrušení spoluvlastnictví na částku 1.022 Kč. Celkem tak náleží žalobkyni náhrada 56.050,50 Kč, a to včetně úroků z prodlení od podání žaloby. Co do částky 88.081 Kč spolu s úroky z prodlení byl požadavek žalobkyně zamítnut.
17. Okresní soud vyložil, že nevycházel ze znaleckého posudku zpracovaného společností XP INVEST s.r.o., který předložila žalobkyně. Znalecký posudek byl zpracován pouze na

základě údajů žalobkyně a jí předložené fotodokumentace. Vychází ze statistiky vývoje obvyklého nájemného, avšak nikoliv za relevantní období. Pokud bylo prováděno srovnání cen s jinými objekty, bylo provedeno porovnání s novostavbami, stavbami po rekonstrukci a novějšími domy (jak vyplývá z dokumentace a fotografií), a pomíjí vzorky (např. č. 5 domu v obci XXX), kde bylo nájemné nižší, v částce 10.714 Kč měsíčně. Naproti tomu znalec Ing. Jindřich Černý, CSc., svůj znalecký posudek při ústním jednání řádně obhájil, vysvětlil, jaké relevantní skutečnosti vzal v úvahu při určení výše obvyklého nájemného s tím, že vycházel z popisu nemovitostí dle závěrů znalce Ing. Karhánka. Znalec Ing. Černý také vyložil, že ani případné umístění dvou bytových jednotek v domě nemá vliv na výši nájemného. Přestože žalobkyně poukazovala na to, že dle stavebního povolení měly být v domě dvě bytové jednotky, okresní soud k tomuto jejímu tvrzení nepřihlížel, neboť takový stav neodpovídá popisu nemovitostí v posudku znalce Ing. Karhánka, který hodnotil nemovitosti před zrušením a vypořádáním podílového spoluvlastnictví. Tento znalec si nemovitost prohlédl a jeho závěry o stavu a povaze nemovitostí mají tak reálný podklad.

18. Rozsudek okresního soudu napadly odvoláním obě účastnice.
19. Žalobkyně nesouhlasila se zamítnutím svého požadavku ve zbývající části a brojila proti závěrům znaleckého posudku Ing. Jindřicha Černého, CSc. Trvala na tom, že znalec si nevěděl rady se zadáním, neměl dostatek srovnávaného materiálu, což mělo vliv na kvalitu a obsah zpracovaného posudku. Znalec jí nepřizval k šetření na místě samém, přehlédl dokumentaci stavebního úřadu. Okresní soud pominul závěry oponentního posudku společnosti XP INVEST s.r.o., které jsou správné, přestože společnost neměla k dispozici ocenění z roku 2012, neboť ani tento posudek není správný. Skutečnost, že stavební povolení na dvě bytové jednotky odpovídalo i kolaudovanému stavu, je patrné z průběhu dokazování. V přízemí domu je samostatná bytová jednota s příslušenstvím, kterou jí žalovaná opakovaně znemožňovala užívat. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc vrátil k novému řízení ke zpracování revizního znaleckého posudku k výši obvyklého nájemného.
20. Žalovaná nesouhlasila se svou platební povinností v částce 56.051 Kč s příslušenstvím. Trvala na tom, že přiznání nároku žalobkyně brání rozpor s dobrými mravy, neboť nelze dovést, že by konfliktní jednání účastnic bylo vzájemné. Žalovaná zdůraznila, že pouze odrážela útoky ze strany žalobkyně, nebyla jejich iniciátorem a předmětné spory nechtěla nadále tzv. přizívat tím, že bude stejně tak jako žalobkyně podávat další návrhy na zahájení nejružnějších řízení, jako například návrh na zahájení trestního řízení. Pokud tak nepodala návrh na projednání přestupku žalobkyně, neměla by jí být tato skutečnost přičítána k tíži. Žalovaná poukazovala na specifickou danou případu, spočívající právě v blízkém rodinném vztahu obou účastnic a dovolávala se slušnosti a morálky v rodinných vztazích a XXX. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobu jako celek zamítl.
21. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu dle § 212, § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a podle § 213 odst. 4 o.s.ř. částečně zopakoval dokazování.
22. Z usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne XXX, č.j. XXX odvolací soud zjistil, že okresní soud postoupil trestní stíhání žalobkyně Městskému úřadu v XXX pro skutek spočívající v tom, že v době od 7.2.2012 do 7.5.2012 v rodinném domě č.p. XXX který se nachází v obci XXX, pronásledovala XXX, se kterou v uvedeném domě bydlela, a to tím způsobem, že ji opakovaně vyhledávala, domáhala se vstupu do její obývané části domu a do jejího pokoje, nahrávala si ji na kameru a na hlasové záznamové zařízení a v rámci z tohoto vzniklých sporů XXX. Okresní soud v této trestní věci v rámci svého odůvodnění učinil hodnocení předloženého důkazního materiálu, a to audio a videozáznamů pořízených žalobkyní. Uzavřel, že ze záznamů je patrné, že opakovaně docházelo mezi žalobkyní a poškozenou, XXX či

sousedkou XXX, k neshodám, dohadům a hádkám. Z těchto záznamů je zřejmé, že žalobkyně jedná mnohdy s poškozenou XXX

23. Poté dospěl odvolací soud k následujícím závěrům. Okresní soud správně na věc aplikoval ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“), který použil ve smyslu ust. § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“), neboť jde o nárok vzniklý ze spoluvlastnického práva žalobkyně před 1. lednem 2014. Nárok žalobkyně (spoluvlastnice ideální 1/6 nemovitosti v k.ú. XXX, obec XXX, a to pozemku st. parc. č. XXX, jehož součástí je objekt bydlení č.p. XXX a pozemku p.č. XXX) je třeba posuzovat jako náhradu za užívání společné věci žalovanou – další spoluvlastníci, nad rámec jejího podílu dle § 137 odst. 1 obč. zák.
24. V dané věci nelze přehlédnout specifické okolnosti případu, spočívající v blízkém rodinném vztahu účastnic, kdy XXX. V této souvislosti nelze pominout okolnosti, za kterých spoluvlastnický podíl na nemovitostech nabyla žalobkyně (jako dědictví po svém otci, kdy jde o rodinný dům, který vystavěla žalovaná spolu s otcem žalobkyně, a jenž žalobkyně jako dítě, spolu se svými rodiči, užívala). V rámci dědického řízení byla mezi účastnicemi uzavřena konkludentní dohoda o tom, že nemovitosti bude výlučně užívat žalovaná bez poskytnutí náhrady žalobkyně, která se naproti tomu nebude nijak podílet na nákladech spojených s nemovitostmi. Žalobkyně se také poté užívání nemovitosti nedomáhala a na nákladech se nijak nepodílela. Tato dohoda účastnic, jejímž obsahem bylo ujednání o tom, že žalovaná jako pozůstalá manželka bude nadále dům, kde byla poslední rodinná domácnost manželů, a kterou již zletilé děti opustily, užívat bez poskytnutí náhrady za užívání nemovitosti a bude sama hradit náklady s provozem domu spojené, odpovídá obvyklému uspořádání rodinných vztahů v souvislosti s dědickým řízením. Vedle výše uvedeného je třeba zohlednit i to, že bydlení žalobkyně po opuštění rodinné domácnosti bylo zajištěno žalovanou, která darovala žalobkyni dům po své matce. Tento dům žalobkyně prodala a zařídila si za utržené finanční prostředky bydlení v XXX. Otázku existence takové konkludentní dohody respektoval ve svém rozhodnutí také Nejvyšší soud České republiky ve výše uvedeném rozsudku ze dne 23.8.2017, sp. zn. 22 Cdo 4810/2016 – 592. Předmětem posouzení pak bylo, kdy tato konkludentní dohoda účastnic zanikla.
25. Okresní soud učinil závěr o tom, že se tomu tak stalo v prosinci 2009. Takový závěr ale neodpovídá tvrzením žalobkyně ani provedenému dokazování. Odvolací soud v tomto směru provedl rekapitulaci provedených tvrzení a dokazování. V žalobě ze dne 8.2.2012 žalobkyně neposkytla žádné tvrzení o tom, kdy se domáhala užívání dotčené nemovitosti. Prvé tvrzení bylo poskytnuto v podání ze dne 12.6.2013 (ve spise na č.l. 104-105), kde žalobkyně uváděla, že se domáhala užívání dotčené nemovitosti na Vánoce 2010. Toto své tvrzení také zopakovala při jednání soudu dne 20.6.2013 (jak vyplývá z obsahu protokolu o jednání ve spise na č.l. 161) a rovněž ve své účastnické výpovědi dne 11.6.2014 (dle protokolu o jednání na č.l. 329). Tomu tvrzení žalobkyně koresponduje také svědecká výpověď svědka XXX ze dne 13.11.2014 (dle protokolu na č.l. 374), který vypověděl, že byl přítomen prvému jednání mezi účastnicemi, kdy se domáhala žalobkyně užívání dotčené nemovitosti, což bylo na Vánoce 2010. Teprve následně svědek XXX dne 21.1.2015 (dle prokolu na č.l. 413) uvedl, že žalobkyně se domáhala užívání nemovitosti na Vánoce 2009. Po výpovědi svědka XXX upravila žalobkyně dne 9.4.2015 a dne 19.4.2016 své tvrzení (jak vyplývá z protokolů na č.l. 452 a na č.l. 498) a začala tvrdit, že se domáhala užívání dotčené nemovitosti na Vánoce 2009.
26. S ohledem na výše uvedené rozpory v tvrzeních žalobkyně, nelze vycházet z toho, jak učinil okresní soud, že žalobkyně se domáhala užívání dotčené nemovitosti na Vánoce 2009. Je třeba uzavřít, že to bylo na Vánoce 2010, jak vyplývá z prvotních tvrzení žalobkyně, podpořené výpovědí svědka XXX. Odvolací soud považoval za nadbytečné opakovaně vyslechnout svědka XXX, neboť jeho svědecká výpověď je v rozporu s opakovaným předchozím tvrzením žalobkyně v průběhu řízení. Nebyla shledána ani potřeba opakovat výpověď svědka XXX, když ani žalovaná na opakování jeho výpovědi netrvala. Skutečnost, že se žalobkyně domáhala dříve

ústně užívání, prokazuje v kontextu výše uvedených důkazů i obsah písemností ze dne 4.1.2012, neboť odpovídá obvyklému uspořádání mezilidských vztahů, že zaslání písemné výzvy předchází ústní komunikace. Odvolací soud pak neshledal v této věci, že by výpověď svědka XXX byla nevěrohodná. Pokud dospěl v jiném soudním řízení, vedeném mezi účastnicemi pod sp.zn. 23 Co 428/2019, 23 Co 429/2019 (kde svědek vypovídal k jiné otázce – doručení dopisu s číslem účtu), k tomu, že z jeho výpovědi nelze vycházet, bylo to z důvodu nesrovnalostí při jeho výslechu odvolacím soudem. V této věci výpověď svědka XXX koresponduje nejen opakovanému předchozímu tvrzení žalobkyně (o tom, že se domáhala užívání nemovitosti na Vánoce 2010), ale také výše uvedenému obsahu písemnosti ze dne 4.1.2012.

27. Odvolací soud uzavřel, že konkludentní dohoda účastnic byla změněna v prosinci 2010. Žalobkyni tak nenáleží náhrada za užívání dotčené nemovitosti po dobu trvání konkludentní dohody, tj. za období od 10.2.2009 do 31.12.2010. Nárok na náhradu žalobkyni tak mohl vzniknout od 1.1.2011 nadále, dále za leden 2012 a od 1.2.2012 do 6.2.2012, kdy nemovitosti vůbec neuvítala.
28. V otázce výše náhrady odvolací soud sdílí závěry okresního soudu o správnosti znaleckého posudku Ing. Jindřicha Černého, CSc. Znalec se přesvědčivě vypořádal s hodnotami stanoveného obvyklého nájemného v daném období. Správně vycházel ze stavu nemovitostí v rozhodném období, který byl zachycen ve znaleckém Ing. Ladislava Karhánka z roku 2012. Lze akceptovat také jeho závěry, že dotčenou nemovitost nelze hodnotit jako způsobitou k pronájmu dvou bytových jednotek, byť tak byla nemovitost kolaudována. Nelze přehlédnout, že nemovitost není uspořádána tak, aby mohla být pronajímána dvěma odlišným subjektům. Byla koncipována pro rodinné dvougenerační bydlení. Znalecký posudek předložený žalobkyní pomíjí polohu dotčené nemovitosti v obci XXX, která je malou obcí. Výše obvyklého nájemného v takové obci nemůže být srovnávána s nájemným v městech, kde byla a je poptávka po nájemném bydlení zcela jiná, a proto je i výše obvyklého nájemného vyšší.
29. Žalobkyni tak přísluší náhrada za užívání nemovitosti nad rámec spoluvlastnického podílu žalovanou za rok 2011 ve výši 20.280 Kč a dále za leden 2012 ve výši 1.722 Kč a za únor 2012 za 6 dnů po 59,37 Kč ve výši 356,30 Kč, tj. celkem 22.358,30 Kč.
30. Od 7.2.2012 (kdy žalobkyně odvrátila zámeček) do 27.6.2012 (do vykazání Policií České republiky) žalobkyně dotčenou nemovitost částečně užívala, proto jí náhrada, kterou by jí měla žalovaná zaplatit za užívání nad rámec jejího spoluvlastnického podílu, nenáleží. Odvolací soud nesdílí závěr okresního soudu, že rozsah užívání ze strany žalobkyně nebyl dostatečný. Nelze pominout, že žalobkyně byla podílovou spoluvlastnicí pouze v rozsahu 1/6 a vedle toho, že část nemovitosti užívala výlučně, užívala společně s žalovanou chodby domu, příslušenství. Nelze tak dovodit, že by jí náležela náhrada, kterou by jí měla hradit žalovaná za užívání domu nad rámec svého spoluvlastnického podílu, která v rozhodné době vlastnila 5/6 nemovitostí.
31. Okresní soud dále dovodil, že přiznání nároku žalobkyně nebrání dobré mravy. Tento závěr odvolací soud nesdílí. Okresní soud zcela pominul závěry rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích ze dne, č.j. XXX. Trestní soud v rámci svého odůvodnění učinil výše uvedené hodnocení předloženého důkazního materiálu, a to audio a videozáznamů pořízených žalobkyní. Uzavřel, že ze záznamů je zřejmé, že žalobkyně jedná mnohdy s poškozenou, XXX. Tato zjištění trestního soudu odůvodňují závěr o tom, že pokud došlo Policií České republiky dne 27.6.2012 k vykazání žalobkyně ze společného obydlí v dotčené nemovitosti a následně bylo okresním soudem nařízeno předběžné opatření, kterým bylo žalobkyni od 7.7.2012 až do 31.12.2012 uloženo nezdržovat se v předmětných nemovitostech a zdržet se setkávání, obtěžování a sledování žalované, tak tato rozhodnutí soudu v civilních řízeních měla reálný podklad v jednání žalobkyně. Žalobkyně si tak stav, kdy nemohla nemovitosti užívat od 27.6.2012 (kdy byla vykazána ze společného obydlí) nadále zavinila svým jednáním sama. Tento stav trval do zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví účastnic dne 23.10.2012. Přiznání náhrady vůči žalované

za nadužívání nemovitosti nad rámec spoluvlastnického podílu by tak bylo v rozporu s dobrými mravy dle § 3 obč. zák.

32. Z výše uvedené lze uzavřít, že požadavek žalobkyně, týkající se zaplacení náhrady za užívání nemovitostí nad rámec spoluvlastnického podílu je důvodný pouze za období od 1.1.2011 do 6.2.2012 a činí ve výsledku částku 22.358,30 Kč.
33. Vedle jistiny v částce 22.358,30 Kč náleží žalobkyni také požadované úroky z prodlení, a to ve výši 7,5 % ročně od 25.9.2012 do zaplacení (dle § 517 odst. 2, vl. nař. č. 142/1994 Sb., ve znění vl. nař.č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb.). Úroky z prodlení nebylo možné přiznat dle požadavku žalobkyně od podání žaloby, neboť nárok na náhradu za užívání, kterou žalobkyně požadovala, není plněním, u něhož by zákon stanovil splatnost. Toto plnění je splatné na výzvu (srov. § 563 obč. zák.). Prvou výzvu, kterou k plnění učinila žalobkyně, bylo podání žaloby. Ta byla doručena žalované dne 24.9.2012. Do prodlení se tak mohla dostat žalovaná až 25.9.2012.
34. Pokud žalobkyně požadovala plnění náhrady ve výši 88.081 Kč, kterou již zamítl okresní soud a další částky 33.692,70 Kč s úroky z prodlení (předcházející či převyšující přiznaný úrok z prodlení), nehledal její požadavek odvolací soud za důvodný. Proto postupoval odvolací soud tak, že podle § 219 o.s.ř. potvrdil věcně správný rozsudek okresního soudu v přisouzeném nároku v části 22.358,30 Kč s příslušenstvím a v zamítnutém nároku ve výši 88.081 Kč s příslušenstvím, a podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil rozsudek okresního soudu tak, že zamítl požadavek žalobkyně také ohledně zaplacení 33.692,70 Kč spolu s úroky z prodlení.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, 2 ve spojení s ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. Žalobkyně byla v řízení úspěšná v rozsahu 15 % a žalovaná v rozsahu 85 %. Právo na náhradu nákladů řízení tak náleží procesně úspěšnější žalované ve výši rozdílu úspěchu účastnic, tj. ve výši 70 % jejich nákladů řízení.
36. Za řízení před okresním soudem představují náklady žalované náklady za zastoupení advokátem, tj. za dva úkony po 5.900 Kč z částky 119.998 Kč, za dva úkony po 6.380 Kč z částky 131.659 Kč, za tři úkony po 6.900 Kč z částky 144.132 Kč (§ 7 bod 5 vyhl.č. 177/1996 Sb.), dále sedmkrát 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.) a 9.945,60 Kč daň z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o.s.ř. (když tehdejší advokát žalované byl plátcem této daně). Dále náleží odměna za sedm úkonů po 6.900 Kč, sedmkrát 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů (§ 7 bod 5, § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.). Žalovaná také zaplatila zálohu na znalecké dokazování ve výši 1.000 Kč. Celková náhrada nákladů řízení před okresním soudem činí 108.705,60 Kč. K náhradě náleží 70 %, tj. částka 76.093,92 Kč.
37. Za odvolací řízení činí náklady žalované odměna advokátky za dva úkony právní služby po 6.900 Kč, dvakrát 300 Kč paušální náhrada hotových výdajů (§ 7 bod 5, § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.) a zaplacený soudní poplatek 7.207 Kč. Celkem činí náklady žalované 21.607 Kč. K náhradě přísluší 70 %, tj. částka 15.125 Kč. Pokud advokátka žalované požadovala odměnu za tři úkony právní služby, když požadovala dvě odměny za blanketní odvolání a jeho doplnění, nepovažoval odvolací soud oba úkony za účelně vynaložené. K náhradě přiznal pouze jeden úkon právní služby, neboť nic nebránilo advokátce žalované odvolání řádně odůvodnit již při jeho podání. Uvedené náklady je žalobkyně povinna nahradit žalované k rukám její advokátky v zákonné třídenní lhůtě (§ 149 odst. 1 ve spojení s § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).
38. O náhradě nákladů státu bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1, 2 ve spojení s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. Státu vznikly náklady ve výši 6.318 Kč, 1.000 Kč bylo kryto zálohou, celkem tak 5.318 Kč přísluší k náhradě. Na žalovanou, u které nejsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, připadá k náhradě 15 % dle jejího procesního neúspěchu, tj. částka 797,70 Kč. Ve zbylé části nese náklady stát, neboť žalobkyni bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků.

39. Protože žalovaná byla v řízení procesně úspěšná, nevzniklo státu právo na náhradu nákladů (§ 149 odst. 2 o.s.ř.), které zaplatil, či zaplatí, v souvislosti s odměnou ustanoveného advokáta žalobkyně. O odměně ustanoveného advokáta žalobkyně rozhodne okresní soud.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud České republiky v Brně.

Pardubice 31. října 2019

Mgr. Lukáš Pácha v. r.
předseda senátu